

ת"פ 47243/11/14 - מדינת ישראל נגד אחמד טמיזה, חמזה סעד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47243-11-14 28 דצמבר 2014

טמיזה(עוצר)
ואה'!
וועניין:

בפני כב' השופטת דינה כהן-לקח
בדין מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אחמד טמיזה (עוצר)
2. חמזה סעד (עוצר)

הנאשמים

גזר דין

רקע

1. שני הנאשמים הורשוו ביום 14.12.2014 לפי הודאותם, בעבירה של שהיה בלתי חוקית בישראל לפי סעיף 1(1) לחוק הכנסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכנסה לישראל). בהתאם לעובדות כתוב-האישום בהן הודה שני הנאשמים, ביום 19.11.2014 בסמוך לשעה 21:35, בקרבת אתר בנייה ברמת בית-שמש, שבו שני הנאשמים בישראל שלא כדין.

2. יוער כי מספר ימים לאחר הגשת כתוב-האישום כנגד הנאשמים, נתן בית-המשפט העליון (בהרכבת כב' השופטים ג'ובראן, חיות ועמית) פסק-דין תקדים במסגרתו נקבע מתחם הענישה הולמת בעניינו של מי שנכנס לישראל שלא כדין לראשונה לצרכי צרפת, ללא עבירות נלוות (ראו: רע"פ 13/13 3677 אלהרוש נ' מדינת ישראל (4.12.2014); להלן: החלטת אלהרוש). כמו כן, נתן בית-המשפט העליון (באותנו מותב שופטים) שני פסקין-דין נוספים שהוו על הארכתה של תקופת תנאי בעניינם של נאשמים שהורשוו בעבירות שב"ח (ראו: רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל (4.12.2014) וכן: רע"פ 13/3242 ג'ראדת נ' מדינת ישראל (9.12.2014); להלן: רע"פ חמיס ורע"פ ג'ראדת בהתאם). הצדדים התייחסו בטיעוניהם לפניו לפסקין-הדין האמורים, אף אני ATIICHIS אליהם בהמשך הדיון.

טייעוני הצדדים

3. בא-כוח המאשימה, עו"ד אריה ברנד, עמד על התכלית החוקיקתית ועל הערכים המוגנים הנפגעים. בטיעונו הבחן בא-כוח המאשימה בין שני הנאשמים. בכל הנוגע לנאים 1 - נטען כי יש להחיל בעניינו את מתחם העונש הולם כפי שנקבע בהחלטת אלהרוש. נכון העובדה שהנאשם 1 כבר הורשע בעבר בביצוע שלוש עבירות של שב"ח, וכן תלוי

עמוד 1

ועומד נגדו מאסר מותנה בר-הפעלה בן ארבעה חודשים, עתר בא-כוח המאשימה להשית על הנאשם 1 חודש ושבוע מאסר בפועל בגין התקיק הנוכחי; הפעלה במצטבר של המאסר המותנה בגין ארבעת החודשים הבלתי עומדים נגדו; וכן עונש מאסר על-תנאי שצופה פני עתיד. בכל הנוגע לנאים 2 - בא-כוח המאשימה טען כי בעניינו של הנאשם זה יש מקום לקבוע מתוך עונישה הולמת שונה ומחמיר יותר מאשר לזה שנקבע בהלכת אלהרוש. בא-כוח המאשימה אישר בטיעוני כי אין בחומר החקירה אינדיקטיה לכך שהנאשם 2 נכנס לישראל שלא למטרות פרנסה. עם זאת, טען כי עסוקין בנאים בעל עבר פלילי בטחוני, וכי הדבר מצדיק קביעתו של מתוך עונישה הולמת מחמיר יותר. בהתחשב בכך, טען בא-כוח המאשימה כי מתוך העונש ההולם בעניינו של הנאשם 2 נע מ- 7 ועד 12 חודשים מאסר בפועל. בנסיבות המקרה דנן, עתר בא-כוח המאשימה להטיל על הנאשם 2 שבעה חודשים מאסר בפועל ומאסר מותנה ממשמעו עונשה הצופה פני עתיד.

4. בא-כוח הנאשם 1, עו"ד עבד דרושא, עמד על מכלול הנסיבות לחייב בעניין מרשו, ועתיר להערכתה של תקופת התנאי, תוך הסתפקות בימי מעצרו עד כה (בחודש וחצי). לטענת הסגנור, יש מקום להערכתה של תקופת התנאי בעניין הנאשם 1, בשים לב לכך שמתוך העונישה הולמת שנקבע בהלכת אלהרוש אינו מחיב הטלת מאסר בפועל דוקא; בשים לב מכלול הנסיבות לחייב; וכן בשים לב להערכת תקופת התנאי בפסקתו של בית-המשפט העליון ברע"פ חמיס וברע"פ ג'ראדתא.

בא-כוח הנאשם 2, עו"ד מוחמד ابو עלייה, טען כי מתוך עונישה הולמת לצריך לחול בעניין מרשו, הוא זה שנקבע בהלכת אלהרוש. הסגנור עמד על הנסיבות המქלות בעניין הנאשם 2, ועתיר להסתפק בימי מעצרו.

יוער כי כל תמר את טיעונו מסמכאות מהפסיקה שהוגשו לעיון.

5. למען נוחות הדיון, אדון תחילת בעניינו של הנאשם 1, ולאחר מכן אדון בעניינו של הנאשם 2.

uneiינו של הנאשם 1

בקשת הסגנור להערכת תקופת התנאי

6. בהתאם לסעיף 55 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), הכלל הוא כי ביצוע עבירות-תנאי מוביל להפעלת המאסר המותנה, וזאת על-מנת להגדיל את כוחו המרתיע של עונש המאסר על-תנאי. בהתאם לסעיף 56 לחוק העונשין, רק במקרים חריגים, ורק "מטעים שיירשמו", רשאי בית-המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי. זאת, אם שוכנע כי בנסיבות העניין "לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי" - כך בלשונו של סעיף 56 הנ"ל (ראו: 4517/04 מסרואה נ' מדינת ישראל, פיסקה 6 לפסק-דין של כב' השופט לוי (10.3.2005); ע"פ 11092/07 פלונית נ' מדינת ישראל, פיסקה 15 לפסק-דין של כב' השופט מלצר (2.6.2011)). יוער כי לפי נוסחו הבורור של סעיף 56(א) לחוק העונשין, תנאי מוקדים להערכתה של תקופת תנאי, הוא כי בית-המשפט לא הטיל בשל העבירה הנוספת עונש מאסר.

7. בנסיבות המקירה דנן, מתעוררת שאלת האם ראוי לדבוק בכלל לפיו יש להפעיל את עונש המאסר המותנה התליו ועומד כנגד הנאשם 1 בגין כך שהורשע במעשה עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, כתענת המאשימה; או שמא היה זה בלתי צודק להורות על הפעלה כאמור,-contained עלי-ידי ההגנה. בעניין זה, עמדתי הוא הגיעת המאשימה.

יען בಗילוין הרישום הפלילי של הנאשם מעלה כי לחובתו הרשעה קודמת מבית-משפט לנורר בבאר-שבע בגין ביצוע שלוש עבירות שב"ח. זאת ועוד; עבירת השב"ח בגין הורשע הנאשם בתיק הנוכחי, בוצעה כשמונה חודשים בלבד לאחר שידינו של הנאשם 1 נוצר בהליך הקודם בין ביצוע אותה עבירה בדיק, ואף הוטל עליו עונש מאסר מותנה שלא הרתיעו מלשוב על העבירה. בנסיבות אלה, איני סבורה כי יש מקום להארכת תקופת התנאי. מסקנה אחרת תהפוך את הכלל הקבוע בסעיף 55 לחוק העונשין לחריג, ותחליש עד מאי את הכוח הhardt עתי של מוסד המאסר המותנה.

8. ודוק, לא נעלם מענייני כי ברע"פ חמיס וברע"פ ג'ראדת, הורה בית-המשפט העליון על הארכתן של תקופות תנאי. לאחר שבחןתי את פסקי-הדין האמורים, אני סבורה כי הארכתן של תקופות התנאי באותו שטי פרשות נבעה מנסיבותיה הייחודיות, ואין בכך כדי להוביל להארכת תקופת התנאי בעניינו של הנאשם 1. להלן טעמי למסקנה האמורה:

ברע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל (4.12.2014) קיבל בית-המשפט העליון את עירור הנאשם באויה פרשה והורה, בין היתר, על הארכתו של מאסר על-תנאי בן 10 חודשים שהוא תלוי ועומד נגדו. כב' השופט ג'ובראן הדגיש באותו מקרה כי הארכתה של תקופת התנאי נבעה מ"שילוב נסיבות יצוא-דופן" (ראו: שם, בסוף פיסקה 10). הנסיבות יצואות-הדופן באותה פרשה, כללו מאסר מותנה בר-הפעלה **בן 10 חודשים** שהוטל בשעתו באופן כוללני, בלי להבחין בין עבירות תנאי שחומרתן הייתה שונה; קביעתה של הלכת אלהרוש בנוגע למתחם העונש הרולם החל על העניין; וכן נסיבות אישיות יהודיות, הכוללות את העובדה של הנאשם באויה מקרה נגר אומן, שהחל לקבל אישורי כניסה לישראל כאשר סוחרים ישראלים העובדים עימיו הגיעו בקשה לכך, באופן המעיד על "מגמה חיובית בשיקומו של המערע". נקבע כי אותה מגמה שיקומית חיובית, מצדיקה חריגה ממתחם הענישה הולמת משיקולי שיקום (שם, בסוף פיסקה 12). להבדיל מנסיבותיה של אותה פרשה, במקרה שלפני, עונש המאסר המותנה התליו ועומד כנגד הנאשם 1 איננו ארוך באופן קיצוני (ארבעה חודשים), והוא הוטל מלכתחילה רק על עבירות לפי חוק הכניסה לישראל. אציג כי אפילו אם יטען הטוען כי המאסר המותנה התליו ועומד כנגד הנאשם 1 הינו ארוך יתר על המידה, הרי נקבע במפורש ברע"פ חמיס כי לצורך הארכתה של תקופת תנאי, לא די בכך שמדובר ב"עונשכבד" (ראו: שם, בסוף פיסקה 10). זאת ועוד; בנסיבות המקרה ברע"פ חמיס, לא ניתן לפני נסיבות המבוססות "מגמה חיובית" בשיקומו של הנאשם 1 (למעט קשיי פרנסת המאפיינים שלוים בלתי חוקים רבים הנכנים לישראל שלא כדין). מכאן שהנסיבות יצואות-הדופן עליהם עמד בית-המשפט העליון ברע"פ חמיס, אין מתקיימות בעניינו של הנאשם 1.

אשר לרע"פ 3242/13 ג'ראדת נ' מדינת ישראל (9.12.2014) - באותה פרשה קיבל בית-המשפט העליון את עירור הנאשם, והורה על הארכתו של מאסר על-תנאי **בן 6 חודשים** שהוא תלוי ועומד כנגד אותו הנאשם. דא עקא, אותו מקרה נגע לנԱם שרצה להתאחד עם משפחתו בישראל וכל נסיבות אישיות יהודיות (לרבות מצב בריאותי ונפשי מיוחד של ילדיו של אותו נԱם). לא ניתן כי נסיבות יהודיות כאמור מתקיימות במקרה שלפני.

9. סיכום של דברים עד כה; לא מצאתי טעמים מיוחדים לחרוג מהכלל הקבוע בסעיפים 55 ו- 56 לחוק העונשין בדבר הפעלו של מאסר על-תנאי.

גירת דין של נאשם 1 בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין

10. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירה בהתאם לעקרון הלהילה המהווה עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידה הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה ובנסיבות העונשה הנהoga.

11. בכל הנוגע **למערכות המוגנים** שנפגעו במקורה דנן - כיצד, העבירה של כניסה לישראל שלא כדין טומנת בחובה סיכון פוטנציאליים לביטחון תושבי ישראל, פוגעת ביכולת המדינה לפקח על הנכסים והויצאים מתחומה, מכובידה על רשות אכיפת החוק ומקשה על הסדרת מדיניות שוק העבודה באמצעות מערכת היתרי שהיא. לצד זאת, נקבע בהחלטה של עיריית השב"ח מבוצעת לצרכי פרנסה בלבד ותושב השטחים מבקש רק להרוויח את פת לחמו ולשוב לבתו, כי אז בריגל מידת הפגיעה של התנהגות מסווג זה היא פחותה. צוין כי אין די בפוטנציאל להגברת הסיכון הביטחוני ואף אין די בפוטנציאל להגברת הסיכון לפשיעה פלילית אחרת, כדי ליחס לנאשם הפסיכי עצמתה גיהה גבוהה בערכיהם המוגנים (שם, פסקאות 17-18).

מבחן נסיבות ביצוע העבירה - עסקין בעבירה בודדת של כניסה לישראל שלא כדין, ללא עבירות נוספות. הנאשם 1 נתפס בקרבת אתר בנייה ברמת בית-شمיש, ולפיך נראה כי ביצוע העבירה נבע מדחיק כלכלי ומרצון להתרפרנס (מכל מקום, אין טינה לאינדיקציה אחרת בחומר הראיות לעניין מטרת כניסה של הנאשם 1 לישראל).

בделכת אלה, עמד בית-המשפט העליון בהרחבה על **מדיניות העונשה הנהoga** בעבירות שב"ח לצרכי פרנסה, ואין לי אלא להפנות לאותה החלטה (שם, בפסקה 20 ואילך). נפסק כי מתחם העונשה הולמת לעבירות שב"ח המבוצעת לראשונה לצרכי פרנסה, בהעדר עבירות שנלווה לה, **נע מאסר על-תנאי ועד מאסר לשך חמישה חודשים, הכוללים הן את תקופת המאסר בפועל. מתחם הקנס ההולם ינווע מاضס נוע 2,000 ₪**. כב' השופט ג'ובראן ציין בפסק-דין כי לא נעלם מעינוי ש"קביעת מתחם העונש לעבירות שב"ח לצרכי פרנסה ככזה שמיועד לעבירה שבוצעה לראשונה, יש משום התחשבות אפרורית בנסיבות העבר הפלילי כבר בשלב קביעת מתחם העונש". עם זאת, כב' השופט ג'ובראן הוסיף והבהיר כי אם לנאשם ישנו עבר פלילי קודם, ובכלל זה בגין עבירות שב"ח, ניתן להתחשב בכך במסגרת גירת העונש "בתוך המתחם" (ראו: שם, בפסקה 54).

בהתחשב בכלל אלה, מתחם העונשה הולמת הנ"ל כפי שנקבע בהחלטה אלה, הוא זה החל בעניינו של הנאשם 1. לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם זה לkolא משיקולי שיקום, או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

12. אשר לגירת העונש בגדרי המתחם - בעניין זה מורה סעיף 40יא לחוק העונשין כי יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות ביצוע העבירה.

לקולא, יש לשקל את ההודאה ונטיית האחוריות מצד הנאשם, את נסיבותו האישיות עליון עמד הסגנור בטיעונו, לרבות הדוחק הכלכלי שהניע אותו לבצע את העבירה (לנאים 7 אחים קטנים ממנו). עוד יש לשקל את גילו הצעיר של הנאשם 1 שהוא כבן 18, קרי- הוא משתיר ל专家组 ה"בגירים-צעירים".

לחומרה, עמד עברו הפלילי של הנאשם הadol הרשעה קודמת מבית-משפט לנוער באר-שבע במרץ 2014, בגין שלוש עבירות שב"ח, ללא עבירות נלוות. בגין אותה הרשעה, ריצה הנאשם 20 ימי מאסר בפועל, וכן הוטל עליו מאסר מותנה בן ארבעה חודשים שהינו בר-הפעלה בתקיק זה, ולא הרתיעו מלשוב ולבצע אותה עבירה בדיקון. לצד זאת, יש לזכור כי מדובר בפעם השנייה בה מובא הנאשם לדין ומורשע בפליליים, ולא מעבר לכך.

13. באיזון הכללי בין השיקולים, אני סבורה כי יש להטיל על הנאשם 1 מאסר בפועל שימושו כמשך ימי מעצרו בתיק עד כה (ימים 19.11.2014), תוך הפעלה של עונש המאסר המותנה בן ארבעה חודשים התלויה ועומדת כנגדו. הפעלת המאסר המותנה תיעשה בחופף באופן מלא, בשים לב למכלול הנסיבות לקולא כמפורט בפסקה 12 לעיל; וכן בשים לב למשך המאסר המותנה המופעל כתע, ביחס לرف העליון של המתחם שנקבע בהלכת אלהרוש.

ענינו של הנאשם 2

14. בדומה לנאים 1, גם הנאשם 2 נתפס בקרבת אתר בנייה ברמת בית-שמש, ללא היתר שהיה כדין. גם בעניינו של הנאשם 2, מדובר בעבירות שב"ח בודדת, ללא עבירות נלוות.

15. השוון בין שני הנאים נוגע לטיב העבוי הפלילי הקודם של כל אחד מהם - בעוד הנאשם 1 הינו בעל הרשעה קודמת בגין ביצוע שלוש עבירות שב"ח, הרי הנאשם 2 מורשע בפעם הראשונה בחויו בעבירות שב"ח, אולם הוא בעל עבר בטחונימשמעותי: עיון בגילון הרשותות הקודמות של הנאשם 2 מעלה כי בשנת 2005 הוא הורשע בבית-משפט צבאי יהודה במספר עבירות ובהן, בין היתר, חברות בתאגודות בלתי חוקית ומתן שירות לה, עבירות נשק וכן הנחת חומרה חבלה בכוונה לגרום מוות. בגין ההרשעה בעבירות אלה,ណון הנאשם 2 בשעתו למאסר בפועל למשך 5 וחצי שנים, לצד מאסר מותנה וקנס כספי.

לטענת בא-כוח המאשימה, נוכח העבר הביטחוני האמור, אין מקום להחיל בעניינו של הנאשם 2 את מתחם הענישה הולמת שנקבע בהלכת אלהרוש, ויש לקבוע תחתיו מתחם הענישה הולמת מחמיר יותר. שקלתי בכבוד ראש את עמדת בא-כוח המאשימה, אולם לא אוכל להסכים לה.

אמת, אחד הנימוקים המרכזיים שהציג בית-המשפט העליון למתחם הענישה הולמת כפי שנקבע בהלכת אלהרוש, היה כי כאשר מדובר בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין לצרכי פרנסה בלבד ולא ביצוע עבירות נלוות, הרי עצמת הפגיעה בביטחון המדינה היא פחותה (ראו: שם, פסקה 17). לגישת המאשימה, נימוק זה אינו תקף כאשר מדובר בנאים שהינו בעל עבר בטחוני, שכן אדם כזה כבר הוכיח בעבר כי הוא לא נרתע מلتת ידו לביצוע עבירות כנגד בטחונה של מדינת ישראל ואזרחה. לפיכך, נטען כי בעניינו של הנאשם 2, ישנה הצדקה לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר יותר. דא עקא, עמדה זו טומנת בחובה מספר קשיים שלא ניתן להתעלם מהם:

עמוד 5

ראשית, מתן משקל לעברו הביטחוני של הנאשם 2 לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם, יעמוד בנגדו בולט לעקרונותיו של תיקון 113 לחוק העונשין. כך הוא הדבר, שכן עבר פלילי או בטחוני, כשלעצמם, מהווים נסיבות שאינן הקשורות לביצוע העבירה, והם אינם אמורים להוות שיקול בגדיר קביעת המתחם (ראו: סעיפים 40ג, 40ט, 40יא לחוק העונשין). התיחסות בעברו הביטחוני של הנאשם 2 לצורך קביעתו של מתחם עונשה הולמת כפי שעוטרת המאשימה, תעמוד, אפוא, בנגדו בולט לשונו של תיקון 113 לחוק העונשין ולתכליתו. כך, בהuder טענה לאינדיקציה בחומר הראות בדבר קיומה של מטרת כניסה אחרת מאשר צרכי צרפת.

שנית, מגילון הרישום הפלילי של הנאשם 2 עולה כי הוא ביצע את עבירות הביטחון בגין הורשע, בשנים 2001 עד 2003. הנאשם 2 סיים לרצות את עונש המאסר בפועל שהות עליו, בשנת 2007. מאז ועד היום חלפו מעל שבע שנים, במהלךן לא הורשע הנאשם 2 בכל עבירה נוספת (למעט עבירת השב"ח נשוא התקן הנוכחי). כאמור, אין חולק כי הנאשם 2 נתפס ליד אתר בנייה וכי בחומר החקירה אין אינדיקציה ממשית לכך שמטרתו הייתה אחרת מאשר לצרכי צרפתה. הנה כי כן, אף אם לצורך הדיון בלבד אלך לשיטת בא-כח המאשימה המבקש לבחון את העבר הביטחוני בשלב קביעת המתחם, קשה יהיה לקבוע כי כניסה של הנאשם 2 שלא כדין לישראל יצרה, כשלעצמה, פוטנציאל גבוה לפגיעה קונקרטית בביטחון המדינה באופן המצדיק קביעתו של מתחם עונשה הולמת נפרד (ודוק, איני קובעת מסמורות מה יהיה הדין בעניינו של נאשם שהוא בעל עבר בטחוני טרי, שהסיכון הנש�� ממנו לביטחון המדינה ואזרחה טרם עמד בבחן הזמן).

16. בהתחשב בכלל אלה, אני סבורה כי מתחם העונשה הולמת שנקבע בהלכת אלהרוש כمفорт בפסקה 11 לעיל, תקף גם לעניינו של הנאשם 2. זאת ועוד; אני בדעה כי אין מקום לחזור ממתחם העונשה הולמת לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור. זאת, בהuder אינדיקציה קונקרטית-משנית לכך שבמסגרת ביצוע עבירת השב"ח הנוכחית, נסה הנאשם לפגוע בשלום הציבור בישראל. אף אין כל הצדקה לחזור ממתחם לקובלא משיקולי שיקום. בהתאם לכך, יש לעבורי למלאכת גזירת עונשו של הנאשם 2 בגדרי המתחם שנקבע.

17. **לקולא**, יש לשקל את ההודאה ונטילת האחריות מצד הנאשם, את נסיבותו האישיות עליון עמד הסגנור בטיעונו, לרבות הדוחק הכלכלי שהניע אותו לבצע את העבירה. אוסף כי מדובר בפעם הראשונה בה הורשע הנאשם בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

לחומרה, יש ליתן משקל ממשי בגדרי מתחם העונש הולם לעברו הביטחוני של הנאשם 2 כפי שפורט בפסקה 15 לעיל. אף שהנ禀 2 נתן את הדיון על אותם מעשים חמורים בגין הורשע, ואף שמדובר בעבר בטחוני שאינו טרי (העברות הביטחוניות בוצעו כשהנ禀 2 היה צער ומאז הנ禀 2 הגיע והינו כוּם אב לילדים), לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בעבר בטחוני ממשועתי, הכוּך עימיו חומרה וסיכונים שעבירת השב"ח נועדה להגן בראש ובראשונה מפניהם. לשיטתי, העבר הביטחוני האמור לא הצדיק קביעתו של מתחם עונשה הולמת נפרד, והוא אף לא הצדיק חריגה לחומרה ממתחם. עם זאת, יש בו כדי להחמיר את עונשו של הנאשם 2 בגדרי המתחם, ולהעמידו בטוווח הבינוי ומעלה.

סוף-דבר

.18.

אני גוזרת על **הנאשם 1** כדלקמן:

- א. מאסר בפועל שימושו כימי מעצרו בתיק זה.
- ב. המאסר על-תנאי בן ארבעת החודשים שהוטל על הנאשם 1 בת"פ 27504-02-14 בבית-משפט שלום לנוער בבאר-שבע, יופעל בחופף באופן מלא לעונש שנגזר בפסקה א' לעיל.
- סך-הכל ירצה הנאשם 4 חודשים מאסר בפועל, החל מיום מעצרו בתיק זה.**
- ב. מאסר על-תנאי של 30 ימים למשך שלוש שנים מיום שחררו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שבה הורשע.

אני גוזרת על **הנאשם 2** כדלקמן:

- א. חודשים וחצי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.
- ב. מאסר על-תנאי של 45 ימים למשך שלוש שנים מיום שחררו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שבה הורשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחווי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ו' בטבת תשע"ה, 28 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.